

Sygn. akt: III AUa 1369/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Łodzi

sprawy **G. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wypłatę emerytury,

na skutek apelacji G. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt: VIII U 1510/13;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1369/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie G. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z 12 marca 2013 r. Decyzją tą organ rentowy odmówił ubezpieczonej uchylecia wcześniejszej decyzji z 28 września 2011 r. zawieszającej wypłatę emerytury w okresie od 1 października 2011 r. do 22 listopada 2012 r. na podstawie art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw oraz art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z 18 lipca 2007 r. odwołującej została przyznana emerytura od 1 lipca 2007r., której wypłata została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u tego samego pracodawcy. Odwołująca domagała się wypłaty zawieszonych w okresie od 1 października 2011 r. do 22 listopada 2012 r. świadczenia, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. , sygn. akt K2/12. Sąd pierwszej instancji, przywołując treść owego wyroku, jak również podkreślając fakt, że odwołująca emeryturę nabyła w 2007 r., i już wówczas wypłata tego świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia i treść wtedy obowiązującego art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnego, uznał, że nie ma ku temu podstaw.

Apelację od wyroku złożyła ubezpieczona, zaskarżając wyrok w całości. Apelująca zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu I instancji obrazę art.190 Konstytucji RP i naruszenie art.328 k.p.c. przez pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych. Podniosła, że uzasadnienie wyroku nie wskazuje podstaw i nie wyjaśnia w sposób należyty, z jakich względów jej odwołanie zostało oddalone, a nadto nie respektuje ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W

konkluzji apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie odwołania i zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego do ponownego rozpoznania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przywołane przez apelującą zarzuty dotyczące treści uzasadnienia orzeczenia Sądu pierwszej instancji nie prowadzą do podważenia prawidłowego wyroku Sądu Okręgowego. Sąd ten bowiem przede wszystkim ustalił istotną dla sprawy datę przyznania prawa do świadczenia emerytalnego, zwrócił również uwagę na fakt, że wówczas wypłata emerytury została zawieszona, bowiem odwołująca kontynuowała zatrudnienie, przywołał wreszcie treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2 /12.

Odnosząc się natomiast do merytorycznego zarzutu, że zaskarżony wyrok nie uwzględnia treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego należy zauważyć, co następuje: Ubezpieczona twierdzi, że zastosowana w stosunku do niej reguła wynikająca z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z zm.), zgodnie z którą prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, jest niekonstytucyjna, o czym przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012r., sygn. akt: K 2/12 (publ. Dz.U. 2012 r. poz. 1285). Z treści owego wyroku, co podkreślił Sąd Okręgowy, wynika, że nie ma on względem odwołującej zastosowania. Trybunał bowiem stwierdził, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), który rozciągnął stosowanie reguły z art. 103a ustawy emerytalnej także na te osoby, które nabyły prawo do świadczenia przed wejściem w życie tego przepisu, w zw. z samym art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest niezgodny z Konstytucją, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Już sama sentencja wyroku wskazuje, że dotyczy on jedynie tych osób, które uzyskały prawo do wypłaty emerytury bez potrzeby zakończenia stosunku pracy. Tymczasem odwołująca świadczenie otrzymała od dnia 1 lipca 2007 r., a wówczas obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytowanej, który powtarzał normę z obecnego art. 103a, a więc przewidywał regułę, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Apelująca nie należy zatem do kręgu tych osób, które, aby realizować otrzymane świadczenie nie musiały rozwiązać stosunku pracy. W praktyce wyrok Trybunału odnosił się zatem jedynie do tych ubezpieczonych, którzy prawo do emerytury nabyli i je realizowali w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 1 stycznia 2011 r. Do tego kręgu odwołująca, jak niespornie ustalono, nie należy, bowiem otrzymała emeryturę od 1 lipca 2007 r. Należy jeszcze podkreślić, że skoro w reżimie prawnym, w którym ubezpieczona nabyła prawo do świadczenia emerytalnego, nie było możliwości pobierania tegoż świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, to nie została ona zaskoczona wprowadzoną w art. 103a regulacją, na co zwracał uwagę Trybunał w uzasadnieniu wyroku. Reasumując – powoływanie się na przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie jest w sytuacji apelującej skuteczne, bowiem z przyczyn wyżej wyłożonych nie ma ono do niej zastosowania.

Bez znaczenia w sprawie jest przy tym, podnoszona przez apelującą okoliczność, iż decyzją z 15 czerwca 2009r. emerytura została na jej wniosek przeliczona, ponieważ odnosi się do tego samego świadczenia – emerytury nabytej od 1 lipca 2007r.

Mając na względzie powyższe uznać trzeba, że Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, co czyni apelację odwołującej bezzasadną i podlegającą oddaleniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.